

Първо Действие, първа картина.

за виевната светлина затваря  
прозорците и си създава нощ  
изкуствена. — Отвде е така ирак  
бих искал да узная — ала как?

Бенволио. —

Приемлата коя е, скъпи вуйно?

Монтеки. —

Ке знае — и не мога да узная.

Бенволио. —

Ке сте ми го запитвали поне?

Монтеки. —

И аз, и много негови другари;  
но той е сам на себе си советник,  
даже добър, не бих могъл да кажа —  
но толкова скрит и толкова е затворен,  
че може би сърцето си разтвори,  
като разведена от червей мъжа,  
преди да е разпуснала листенца,  
преди да е разкрила зуростта си  
на сълзата. — Приемлата да знае,  
веднага аз лекарство ще му дам.  
/Влиза Ролет./

Бенволио. —

А, ето иде! — лесно може би  
ще разбере, защо така скърби.

Монтеки. —

Погоз остави двана ви сега,  
дако открие своята мъга!

/Излизат Монтеки и господарят./

Бенволио. —

Доброутро.